No. 1044 — Donderdag 24 December 1903. — 20ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAUX VAN DIT BLAD
REDACTIE: Waterkant, Otrabanda, No. 223
ADMINISTRATIE: Plein Concordia, No. 129, Pietermaai

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Wegens het Hoogfeest van Kerstmis verschijnt ons blad reeds heden.

Curaçao, 24 December.

KERSTVREDE.

Zoover de christelijke wereld zich uitstrekt, overal waar maar een bedehuis zijn torenspits met het kruis bekroond ten hemel heft, daar galmen dezen nacht de blijde kerkklokken het weer jubelend uit:

„Eere zij God in den hooge en vrede op aarde aan de menschen van goeden wil."

En van het oogenblik, dat die juichkreet opklinkt in den stillen nacht, wordt hij eindelooze malen door de juichende Christenscharen herhaald. Van het nietigste dorpje tot de machtigste wereldstad voelt zich door dien algemeenen jubel aangegrepen en meegesleept. Van het oude Europa tot het verre Westen en ter andere zijde tot het afgelegen Australië, van den eenen uithoek der aarde tot den anderen, is het morgen één ontzaglijke beurtzang der volken, die elkander het vreugdelied der Engelen toezingen: „Eere zij God in den hooge en vrede op aarde aan de menschen van goeden wil."

Helaas, dat dit zieldoortrillende vreugde- en vredelied niet overal weerklank mag vinden, dat „het vrede op aarde" voor duizenden schijnbaar moet klinken als een wreede bespotting.

Moeten wij dan besluiten, dat de vredeboodschap, door de Engelen in den Kerstnacht aan de maatschappij gebracht, slechts een ijdele belofte was?

Neen, zij hebben werkelijk den vrede gebracht. Zoo weinigen echter wilden hem ontvangen. Aan wie toch werd door hen de vrede beloofd? Aan de menschen van goeden wil! En het „eere zij God!" dat de belofte voorafging, duidde op de onmisbare voorwaarde, zonder welke geen vrede voor de wereld mogelijk is.

Eerst als de gansche menschheid verschuldigde eere brengt aan den Allerhoogste, door den goeden wil te toonen, Zijn geboden op te volgen, eerst dan mag zij verwachten, den heiligen Kerstvrede in alle volheid te smaken.

Helaas, hoe ver is het er van af, dat althans de christelijke wereld, de volken en de menschen, die de blijde boodschap des heils hebben vernomen, allen daaraan beantwoorden door eere te brengen aan God in den hooge en hier op aarde Zijn wil als wet te erkennen!

Ach, hoe geheel anders zou de wereld er na twintig eeuwen van Christendom uitzien, wanneer alle Christenen inderdaad van goeden wille waren!

Hoe zouden de beschaafde volken zich koesteren in de stralen van de Zon der Gerechtigheid, in den Kerstnacht opgegaan! In vrede en zegen konden zij genieten van het goede, dat Gods vruchtbare vrede in zoo milden overvloed oplevert. En van hun overvloed konden zij rijkelijk meedeelen aan de ongelukkige Heidenen, die de blijde boodschap nog nimmer hebben verstaan, maar ze vreugdevol zouden aannemen, als zij onder de Christenen de hun verkondigde heilbeloften waarlijk in vervulling zagen gaan.

Maar wij weten, dat de schoone droom: „alle menschen van goeden wil" vóór het einde der wereld niet zal verwezenlijkt worden. De Verlosser, die ons Zijn Evangelie des vredes bracht, heeft niet voorspeld dat het algemeen aangenomen zou worden. Integendeel, uitdrukkelijk heeft Hij verklaard, dat het tegenspraak zou vinden, dat smaad en vervolging het deel zouden zijn van Zijn getrouwen. „Hebben ze Mij vervolgd, ze zullen ook u vervolgen," heeft Hij gesproken tot Zijn beminde leerlingen, en dus kan het ons niet verwonderen, dat nu nog de rechtvaardigen vervolging lijden en het geweld en het onrecht zoo vaak zegevieren.

En dit weten wij ook, dat de bitterste vervolging den vrede des harten niet kan benemen aan hen, die van goeden wille zijn.

Welke gruwelen we ook zien woeden, hoe schaamteloos onrecht en geweld ook Gods getrouwen mogen onderdrukken, dit staat vast: er is geen vrede voor den goddelooze; vrede is alleen toegezegd aan de menschen van goeden wil.

Zij alleen kunnen het zoet smaken van den Kerstvrede, in den heiligen nacht over hen neergedaald, den „vrede, dien de wereld niet geven kan", den „vrede, die alle begrip te boven gaat."

Laat ons dan morgen, aan de Kribbe van den pasgeboren Heiland neergeknield, bidden dat de wereld erkennen moge wat haar tot heil verstrekt, bidden dat vorsten en volken, armen en rijken, geleerden en eenvoudigen van goeden wille mogen zijn, opdat allen morgen deelachtig worden aan den zaligen Kerstvrede, dien wij onzen lezers van ganscher harte toewenschen met den gebruikelijken christelijken Kerstgroet:

ZALIGE KERSTMIS!

Koloniaal Verslag.

Met stukken en brokken wordt het in Holland bekend gemaakt. Wij wachten nu reeds 14 dagen op aanvulling en toch blijven de ontbrekende bladzijden maar uit. Langer wachten verdriet ons, derhalve zullen wij geven, wat in ons bezit is.

Het fragment N handelt over *Handel* en *Nijverheid*. Wat algemeen belangstelling wekken zal, is zeker de Santa Barbara-quaestie, besproken onder *Mijnwezen*.

Met blijdschap constateeren we, dat men eindelijk aan 't werk is gegaan, en in de goede richting.

„Ten einde de exploitatie te doen hervatten is de invoering van eene billijke mijnregeling noodig, welke dan ook in bewerking is."

Dit werk zal nu wel afgeloopen zijn, misschien hooren wij daar spoedig meer van bij de behandeling onzer begrooting.

Wettelijke maatregelen zijn de eenigste middelen om Sta Barbara weer te exploiteeren. De belanghebbenden hier in de kolonie, te Brussel, te Hamburg wilden allen tot een vergelijk komen met den Heer GODDEN, doch deze schijnt op de voorwaarden maar niet te kunnen ingaan. Indien de condities aannemelijk waren, en dit moeten wij redelijk veronderstellen, blijkt bij den heer GODDEN onwil voor te zitten. Dat de Staat derhalve ingrijpe. De voordeelen van deze exploitatie kunnen voor onze noodlijdende kolonie niet gemist worden.

De publieke inschrijving opengesteld tot reëxploitatie van Klein Curaçao heeft niet tot practische resultaten geleid. Voor zoover wij weten, zijn er wel aanvragen ingekomen, maar niet één persoon heeft zich verbonden.

Feuilleton.

LOSSE GREPEN
— UIT —
CURAÇAO'S VERLEDEN.

IV

Toestand van den Landbouw op Aruba.

De bevolking des eilands bestaat uit omstreeks 2200 zielen, zoo Blanken, als Indianen en Slaven. Eenige familiën in de stad, die meerendeels door onderlinge huwelijksverbindtenissen aan elkander vermaagschapt zijn, maken de kern der bevolking en den gegoeden stand uit. De overige bewoners zijn voor het grootste gedeelte armoedig, hetgeen voornamelijk aan de ontdekking van goud op het eiland moet worden toegeschreven. Velen, uitgelokt door de hoop om spoedig rijk te worden, en gemakkelijker te kunnen leven, hebben na die ondekking alle overige werkzaamheden, zoo als landbouw en veeteelt, laten varen, en zich alleen bepaald tot het zoeken en graven van goud. In den beginne slaagden velen hierin naar wensch en zagen dan ook hunne huiselijke omstandigheden verbeteren; maar tevens nam onder hen de behoefte aan voorwerpen van weelde, die zij te voren niet gekend hadden, toe. En toen nu de bron, waaruit hunne tijdelijke welvaart voortsproot, opdroogde, geraakten zij in het ongeluk, daar de lust tot den landbouw of andere nuttige werkzaamheid bij hen uitgedoofd was geworden; zoo werd in korten tijd het gewonnen geld verteerd. armoede en gebrek werden hun deel, en wel in die mate, dat zij om te blijven leven wel weder aan den arbeid moesten gaan. Diegenen alleen der bewoners, welke zoo veel opvoeding genoten hadden, om de zaak op haren waren prijs te schatten, hebben door het gebeurde hunne welvaart zien toenemen, daar zij hunne vorige bezigheden niet hebben laten varen, en tevens den ijver der mindere klasse voor het goudzoeken zich ten nutte hebben gemaakt. Intusschen is het gevolg van een en ander geweest, dat men zich hier telkens omgeven ziet door bedelaars, en het niet aan de gelegenheid ontbreekt om liefdegiften uit te deelen.

Toen het voor eenige jaren algemeen bekend werd, dat het eiland veel goud scheen op te leveren, en menigeen daar alreede zijn voordeel mede gedaan had, werd op verzoek van den Gouverneur van Curaçao uit het Moederland eene Commissie van delfstofkundigen naar Aruba gezonden, om te onderzoeken of de bron, waaruit het hier en daar gevonden goud voortkwam, niet te ontdekken was. De uitslag was, volgens het dienaangaande ingeleverd rapport: „Dat hier in de ingewanden der aarde rijke delfstoffen voorhanden waren, doch dat de opbrengsten in geenen deele evenredig zouden zijn aan de onkosten, die men maken moest, om de begonnen gravingen te vervolgen!"

Ten gevolge hiervan werd de van Gouvernements wege begonnen arbeid weder gestaakt, en heeft men zich bepaald om door den Kommandeur des eilands aan de bewoners, die naar goud willen graven, verlofbrieven te doen afgeven tegen betaling van een gulden per roede, welk verlof echter slechts voor eenen bepaalden tijd geldig is. Wanneer er zware regens gevallen zijn, levert dit goudzoeken nog al iets op, doch in het drooge jaargetijde is de opbrengst niet noemenswaardig.

De handel, die hier gedreven wordt, bestaat grootendeels in den aanvoer van koopwaren van Curaçao, welke waren men vervolgens met kleine vaartuigen aan de kust van Venezuela, op Coro en nabijgelegen plaatsen binnensmokkelt. De voortbrengselen des eilands bestaan buiten het goud, in hoornvee, schapen en gevogelte; komen er nu en dan vaartuigen van Jamaica, om zich daarvan te voorzien; voorts in Braziliehout, dat hier in overvloed groeit, en thans nog al veel door de behoeftige klasse gekapt voor rekening der kooplieden, die hetzelve daarna weder aan het Gouvernement tot eenen bepaalden prijs kunnen leveren. Zoo de oogst der maïs goed uitvalt, wordt het overtollige uitgevoerd. Ik vond bij mijn verblijf twee katoentuinen aangelegd, door ingezetenen, die beproeven wilden of de teelt van dit gewas hier gelukken mogt. Ook was in de nabijheid der stad eene groote vlakte van onkruid gezuiverd, en op last van het bestuur in gereedheid gebragt, om bij gedeelte aan de minvermogenden te verpachten, willende men daardoor den landbouw aanmoedigen, en zoo veel mogelijk de armoede weren.

Wetende dat op onderscheidene plaatsen van het eiland tuinen, be-

Waarom ook niet die *publieke* inschrijving nog meer publiek gemaakt? Indien nog andere bladen dan „De Cur. Courant" dergelijke zaken van algemeen belang beter konden bespreken, zou het toch wel wat helpen. Waarom de verschillende redacties niet in kennis gesteld van de voorwaarden, van de hoeveelheid der guano, van de analyse etc.

Men kan niet aan alles denken, maar wanneer namens het Bestuur de redacties verzocht worden de aandacht van het publiek, op bijzondere publieke aangelegenheden te vestigen, zou dit zeker en naar wij meenen, met grooter kans op succes, geschieden. Of, indien wij te veeleischend zijn, zoude het reeds voldoende wezen de gelegenheid open te stellen om de noodige informaties te verkrijgen. Zoo wij slechts weten, dat dergelijke gegevens ons verstrekt zullen worden, zal de aanvrage daarnaar niet uitblijven.

De publieke organen moeten medewerken tot bevorderen van de publieke belangen, maar die medewerking moet hun minstens *mogelijk* gemaakt worden; van *gemakkelijk* spreken wij niet eens.

Van harte hopen wij, dat de verwachtingen van de Aruba Island Gold Concession Ltd" vervuld worden. De terugkomst van den directeur, om verslag uit te brengen naar Engeland vertrokken, zal ons dezer dagen wel meer zekerheid brengen.

De vooruitzichten op eene exploitatie der Zwavelmijnen op Saba in de toekomst blijven zeer twijfelachtig.

St. Martin brengt ons weer een verrassing.

„Op St. Martin is er sprake van het ter hand nemen van de exploitatie der op de plantage „Experiment" aanwezige mangaanbeddingen. Door eene Amerikaansche firma is met de belanghebbenden een voorloopig contract aangegaan, doch een nader onderzoek naar de aanwezige hoeveelheid en het gehalte er van zal eerst nog dienen te worden ingesteld."

Mangaanerts is nu juist niet zoo gemakkelijk op te delven, indien derhalve hoeveelheid en gehalte voldoende zijn, en de voorwaarden gunstig, zal St. Martin een bron van inkomsten bezitten, welke aan vele handen werk verschaft.

Van de Electrische verlichting wordt gezegd, dat het „zooals het geleverd wordt, dikwijls niet aan matige eischen beantwoordt", niettegenstaande de onderneming rente gevend blijft en er veel meer aanvragen inkomen dan toegestaan kunnen worden.

Wat hiervan de oorzaak mag zijn?

Eindelijk komen wij aan het kapitale punt: LANDBOUW.

Wederom een verrassing.

„Onder de in het vorig versiag vermelde, voorbereidende maatregelen ter verbetering in de bewerking en beplanting van verhuurde gouvernementsgronden en ter bevordering van de bebossching daarvan, kunnen worden genoemd de in de huurcontracten aangebrachte aanvullingen, die in hoofdzaak hierop neerkomen:"

Een jaar vrijstelling of afslag van den bedongen huurprijs voor *elke* 25 op behoorlijke wijze door den huurder geplante en goed onderhouden boomen van ten minste 1,50 M stamhoogte.

Het bedrag van vrijstelling zal gelijk staan aan den huurprijs van 2 H. A. voor elke 25 stuks.

Idem:

Wanneer huurder op den gehuurden grond een voldoend waterhoudenden en van een goeden rand voorzienen put maakt, en den put omringt met schaduwboomen.

Het bedrag van vrijstelling is de huurprijs van 1 H. A.

Idem:

Wanneer de huurder een molen opricht bij den put.

Het bedrag van vrijstelling, als boven, gelijk aan den huurprijs van 1 H. A.

Om deze vrijstellingen te genieten moet men beantwoorden aan de volgende *algemeene* voorwaarden.

Bij het eerste daarvoor geschikte seizoen moet de huurder den grond beplanten overeenkomstig de eischen van den landbouw. Binnen den tijd van 5 jaren moet de gehuurde grond geheel in cultuur gebracht zijn. De te planten boomsoorten zijn dividivi- af andere cultuurbomen, voor elk terrein in overleg met een door den gouverneur aan te wijzen ambtenaar te bepalen. Op elke H. A. mogen niet meer dan 100 boomen staan.

Waarom deze maatregelen tot dusverre nog niet bekend zijn geworden, begrijpen wij niet, of het moest zijn, dat alles wachtte op advies van den landbouwkundige.

Heel aanlokkend is het aanbod niet, wij vreezen, dat het weinigen bewegen zal om boomen te gaan planten; het loont de moeite niet en is wel wat omslachtig. Hoezeer wij het streven van het Bestuur waardeeren, hoe gaarne ook wij Curaçao bebоscht zouden zien, dit is o. i. niet de manier, om het te bewerken.

Het volk moet niet slechts *geldelijk voordeel* genieten, maar *geld in handen krijgen*, wil men een BEGIN maken met algemeene kweekerij. Later kan men meer beperkende maatregelen nemen, zooals de boven aangegevenen. Zuinigheid bij de uitvoering van een nieuw plan, waarvoor het volk nog gewonnen moet worden, dooft alle energie en bespoedigt de mislukking. Zijn de onkosten dan te groot, dat men zich bepale tot één district, en zoo ieder jaar een volgend district.

Nog een enkele opmerking. Bij het begin van den „Rooden Weg" even voorbij het R. K. Kerkhof ziet men prachtig ontwikkelde boomen, waaronder enkele verdorde, door nieuwe te vervangen, langs den weg. Daar ter plaatse heeft zich door het afloopen van den weg een greppel gevormd, waar het water staan blijft. Indien nu eens in den regentijd langs de hoofdwegen in de nabijheid der stad, om te beginnen, greppels werden gegraven, opdat het water daar meer indringe, dan zoude men misschien gemakkelijk eenige lanen kunnen aanleggen. De „Rooden Weg" tot aan het Militaire Hospitaal leent zich daartoe uitstekend. In den drogen tijd kan men den dichtst bijwonenden verzoeken tegen vergoeding te willen zorgen, dat de boompjes in 't leven blijven. Vreest men echter, dat de ezels en geiten te veel schade zullen doen aan deze planten, dat het Bestuur dan aan de plantage-eigenaren verzoeke op hun grond langs de afsluiting onmiddelijk aan de hoofdwegen grenzend boomen te planten en tegen vergoeding te onderhouden. Zoodoende krijgen we wat schaduw op Curaçao en mooie wandelwegen. Het nuttige wordt dan met het aangename vereenigd.

Dit plan heeft, dunkt ons, minstens evenveel kans van slagen als de in het verslag aangehaalde proeven in het 5de en 2de district, die wij de laatste maanden niet meer hebben nagegaan, waarover we derhalve nu niets zeggen kunnen. Het Verslag is reeds 6 maanden oud en vóór de langdurige zomerdroogte geschreven.

Hoe in dit jaarverslag, in Mei of Juni van 1903 geschreven, nog gezegd kan worden, „op eerstbedoeld rapport (van Prof. Went) wachtte ook de beslissing in zake het verzoek der Residentiebank" te 's Gravenhage, die voorloopig 200 en later 400 HA in cultuur wenscht te brengen met de echte „agave rigida sisalana" is ons onverklaarbaar. Dit *wachten* immers wordt hier aangegeven als verduidelijking van „De onderhandelingen zijn nog niet tot een definitief resultaat gekomen."

Prof. Went bracht zijn rapport reeds in 1902 uit. Voor Mei 1903 had men allen tijd om tot een beslissing te geraken.

Mocht het definitief besluit nu nog niet genomen zijn, dat men dan haast make.

Op Suriname zal spoedig een vezelfabriek worden opgericht. De sisalindustrie blijkt dus wel levensvatbaar. Wij herhalen, wat wij schreven in de Kritiek op Prof. Went, dat de proeven op „Welbedacht" genomen met de fourcroya, minder bestand tegen droogte, wel degelijk bewijzen, dat de echte sisal, meer tegen droogte bestand, hier zeker groeien zal.

't Is slechts zaak de voorwaarden voor de „Residentiebank" zoo aannemelijk mogelijk maken, opdat de gemakkelijker voorwaarden verlokken moge, hier sisal te planten. Op het droge Curaçao zal men niet spoedig met een nieuwe cultuur beginnen, tenzij de meerdere voordeelen een maatschappij overhalen het toch liever hier te beproeven, dan op een ander eiland. Deze buitengewoon milde voordeelen kunnen beperkt worden tot de eerste 10 of 20 jaren. Blijkt het dan dat de baten groot genoeg zijn voor de maatschappij, dan mag men ook iets beters bedingen voor de koloniale kas.

Hoofdzaak blijft toch altijd voor deze kolonie dat er eindelijk eens een nieuwe culture *begonnen* worde en het volk werk krijge en brood.

Als men het onderste uit de kan wil hebben etc.

UITSTEKEND.

Voor ons ligt een afschrift van een circulaire door den oudsten landraad van Aruba bij afwezigheid van den gezaghebber namens dezen aan de ambtenaren op dat eiland gericht tot bevordering der nederlandsche taal.

„Aangezien het den H. E. G. heer Gouverneur dezen Kolonie opgevallen is, dat in sommige gevallen door ambtenaren, die de Nederlandsche taal machtig zijn, in dienst van een andere taal wordt gebruik gemaakt, breng ik hierbij ter kennis van de op dit eiland dienende ambtenaren, dat Z. H. E. G. mij heeft opgedragen, er stipt op te willen letten, dat in het hierboven genoemde geval steeds door allen, die er toe in staat zijn, gebruik gemaakt wordt van de taal van het gouvernement, dat zij dienen."

Zulk een maatregel juichen wij van harte toe en hopen, dat zij zal uitgestrekd worden tot alle eilanden dezer kolonie. Daardoor zal de kern der hollandsch sprekende bevolking toenemen. Dit is de juiste manier om onze moedertaal meer algemeen te maken.

Ambtenaren die onze taal machtig zijn, moeten daarvan gebruik maken minstens tijdens den dienst. Dat wil zeggen onder elkander. De chefs met de minderen en dezen onderling. Ook met het publiek, voorzoover zij in aanraking komen met personen, die onze taal verstaan en spreken kunnen.

Terecht wijst *La Cruz* op het belachelijke en onpraktische van een ambtenaar, die het publiek moet dienen of inlichten en dit steeds wil doen in het hollandsch, hetzij de personen tot wie hij spreekt hem verstaan of niet. Op Curaçao moest evenals in Oost-Indie de kennis der volkstaal verplichtend gesteld worden voor de ambtenaren. Dit is volkstrekt geen overdreven eisch. In vele gevallen zal een ambtenaar spreken moeten met personen, die geen hollandsch verstaan, of zich daarin niet voldoende kunnen uitdrukken en niet altijd is het raadzaam in dergelijke gevallen van een tolk gebruik te maken. Voorbeelden zullen we maar achterwege laten, de feiten zijn voldoende bekend.

Het tweede gedeelte der circulaire beveelt de bevordering onzer moedertaal ook in het algemeen aan. Ambtenaren die het hollandsch nog niet machtig zijn, wordt aangeraden dit te leeren en aan hen, die het voldoende kennen, verzocht het ook buiten dienst zooveel mogelijk te spreken.

Althans zoo verstaan wij dit tweede gedeelte, dat wel wat dubbelzinnig en duister is.

Nogmaals herhalen wij; dit alles vinden wij uitstekend. Is echter met bovenaangehaald schrijven werkelijk een circulaire bedoeld dan moet een kleine bemerking ons van 't hart.

De gezaghebber is afwezig, maar keert over eenige dagen terug. Moet nu zulk een huishoudelijke regeling, welke met een weinig tact geleidelijk getroffen kan worden, zoo haastig mogelijk publiek per circulaire, door den landsraad nog voor de terug-

---

hoorende aan de gegoedste ingezetenen, worden aangetroffen, waar maïs en peulvruchten gekweekt, en hoornvee en schapen gefokt worden, was ik verlangende eenige dezer tuinen te bezoeken. Ook wilde ik gaarne de plaatsen, waar het graven naar goud voor Gouvernements rekening plaats heeft gehad, bezoeken. Met dit oogmerk dus begaven wij ons met een gezelschap, bestaande uit den predikant van Curaçao, twee mijner Officieren en den schrijver dezes, 's morgens nadat de zon naauwelijks boven de kimmen was gerezen, op weg. Ik gezeten op een tegen eenen langen ridbestand paard Wij namen de rigting oostwaarts op, reden ten zuiden van den *Hooiberg* om, waar wij eenen gebaanden weg aantroffen, en zagen toen eene uitgestrekte vallei voor ons liggen, aan welker uiteinde zich eene andere bergketen opdeed. Deze vallei was grootendeels bebouwd; hier en daar verrees eene woning. Wij reden allereerst naar het buitenverblijf des Kommandeurs, hetwelk nog al eenige uitgestrektheid heeft, en van eene kleine, doch goede huizing voorzien is. Eenigen tijd hier vertoefd hebbende, voegde de behuwdbroeder van den Kommandeur zich bij ons, om de reis naar de zoogenoemde *Rooifluit* te vervolgen. De weg nam nu eene gansch andere gedaante aan: hij was bijna geheel ongebaand, en bestond meerendeels in een smal pad, dat tusschen de bergen, over hoogten en laagten en langs de opgedolvene steenhoopen heenliep, terwijl hoogerop, boomen en struikgewassen zich vertoonden. Zoo ons in de beschouwing der woeste natuurtooneelen verlustigende, bereikten wij de *Rooifluit*; zijnde eene hoogte nabij het strand gelegen, alwaar een uitzigt op den grooten waterplas ons verraste. Hier stond eene vervallene woning, waar een gezin, bestaande uit man, vrouw en twee niet onbevallige dochters zijn verblijf hield. De huisvader was aangesteld, om toe te zien, dat er geene opdelvingen zonder verlof der regeering plaats hadden, en hield zich voorts onledig met zelf nu en dan naar goud te graven. Na afgestegen te zijn, beschouwden wij met verwondering de verwoestingen, hier aangerigt, om het metaal op te delven, zonder hetwelk men niets kan uitrigten, en dat toch zoo vele ongelukkigen gemaakt heeft. Op mijne vraag aan den man, hoe het thans met het graven stond, liet hij mij eenige korreltjes goud zien, onder bijvoeging, dat zulks alles was, wat hij sedert eene maand gevonden had. De begeerte bij mij opkomende, om eenig Arubaasch goud te bezitten, vroeg ik hem of hij mij het gevondene afstaan wilde, hetgeen toestemmend beantwoord werd; stellende hij het mij dadelijk ter hand, onder beding, dat ik aan den Kommandeur, nadat het goud gewogen zou zijn, de waarde daarvan in geld zou overhandigen; de uitslag was, dat ik voor drie gulden goud had ontvangen. De man had dus waarlijk eene schrale verdienste in eene maand tijds gehad, en de winst op het goudzoeken wordt al zeer nietig, als men een gulden aan het Gouvernement voor iedere roede gronds moet geven.

komst van den gezaghebber afgekondigd worden.

Telkens verschuilt men zich achter ZHEG. en deelt uit de verte bevelen mede. En toch werd den gezaghebber of diens plaatsvervanger iets persoonlijk opgedragen, wat niet in een oogenblik vervuld kan worden, maar waarvan de verplichting voortduurt zoolang hij in functie blijft.

Zulk een overdreven optreden wordt door niets gerechtvaardigd en bederft slechts de goede zaak. Mocht dergelijke opdracht door den Gouverneur ook op andere eilanden gegeven worden, wat wij ten zeerste toejuichen, dat men daar dan wat bedaarder te werk ga. De zaak is te eenvoudig en te natuurlijk om er zooveel lawaai bij te maken.

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Een nuttig boekske.

De Weleerw. Pater Fr. Hendriks, Ord. Praed., oud-professor van het Seminarie Scherpenheuvel, heeft een zeer nuttig werk verricht met de vrije spaansche vertaling van „Te wapen tegen het moderne ongeloof.” *Unas armas*, te Caracas uitgegeven, is waard in handen te komen van vele jongelieden, ook hier op Curaçao, het is daarom door den schrijver nog meer bewerkt naar onze toestanden. In dit boekske vindt men een zakelijke weerlegging der moderne moeilijkheden tegen het christelijk geloof, het vloeit tevens over van snedige antwoorden, die dikwerf te pas komen in onzen dagelijkschen omgang met zoogenaamde modernen.

De eerste bezending uit Caracas ontvangen is reeds uitverkocht, spoedig worden een grooter aantal exemplaren verwacht en te koop aangeboden op Pietermaal, administratie-bureau van dit blad.

J. Havelaar.

In dank ontvingen wij namens den H.E.G. heer Gouverneur het oranje-boekje „Rapport betreffende eene reis door de kolonie Curaçao” van den ingenieur J. Havelaar. Blijkens de aanteekeningen van den Minister aan den voet der bladzijden werd dit rapport eerst aan den Gouverneur gezonden om advies, zoodat het boekje onderzocht is en goedgekeurd in de kolonie zelve, alvorens het gepubliceerd werd. De waarde van het rapport kon er slechts bij winnen. De volgende week hopen wij een overzicht te geven van dit allernuttigst werk.

M. Verkouteren.

Gedurende de reis naar het Vaderland ontving kapitein Verkouteren bericht, dat hij benoemd was tot majoor.

Koloniaal Verkeer

Jammer, dat de kabel stuk is, anders zouden zeker de kooplieden van Aruba, die van plan zijn een eigen bark te bouwen om de communicatie te verbeteren, aan den Minister seinen, dat zij zeer gaarne wat op willen brengen om de noodige subsidie bij elkander te krijgen, opdat een stoomboot onze eilanden geregeld bezoeke. Nu lezen wij in de *Maileditie van de N. Rott. C.*, dat de K. W. I. M. aangeboden heeft een interkoloniaal verkeer te bewerken tusschen onze eilanden mits de Regeering een jaarlijksch subsidie van f44,000 toesta.

Dit was den Minister te hoog.

Zijn er misschien ook op Bonaire en Curaçao kooplieden, die hiervoor iets over hebben? Al zou het maar een proefneming gelden voor een jaar. Particulier initiatief zal gemakkelijker steun ontvangen.

Kalender.

In dank ontvangen de beleefde groeten en een prachtige kalender van The Manufactures life insurance company, gevestigd te Toronto in Canada”, waar deze levensverzekering onder bijzondere contrôle staat. De heeren J. & D. Jesurun zijn agenten dezer maatschappij.

Van Kol.

De reisindrukken tijdens zijn reis “Naar de Antillen en Venezuela” zijn verschenen. Een lijvig boek, doch gemakkelijk te lezen. Reisindrukken gaan echter niet diep, ook bij den heer Van Kol niet, zij zijn te dikwijls een weerklank van de gesprekken die men in het voorbijgaan opving. Veel dingen worden verward en niet juist weergegeven. De totaal-indruk is echter goed; Curaçao kan en moet geholpen worden. De middelen ter verbetering onzer toestanden aangewezen, zijn zoo overtalrijk, dat het wel wat lastig zal worden een keuze te maken. Alles te gelijk aan te pakken. is onmogelijk. Wat de slotsom nu wezen zal?

De woorden door den heer Bos in de Tweede Kamer 23 November gesproken ter beoordeeling van Van Kol 's rede over Oost-Indië geven volkomen ons gevoelen weer over zijn boek „Naar de Antillen en Venezuela.”

De heer Bos zeide: „Steeds heb ik met veel belangstelling en zelfs met een groote mate van ingenomenheid het optreden van dien geachten afgevaardigde op koloniaal gebied gezien. Ik beschouw hem als een van diegenen, die naast anderen, maar door zijn temperament misschien nog meer dan anderen, geweest zijn de wekkers van den volksgeest, ook van ons rechtvaardigheidsbewustzijn ten aanzien van Indië.

Dit heeft hem natuurlijk vaak bereid verkeerde beoordeeling van hen, die bij het uitwrijven van den slaap uit de oogen, gewoonlijk verwenschen degenen, die hun de rust hebben ontroofd.

Maar ook al mogen de werkzaamheden van den geachten spreker op dit gebied belangrijk zijn geweest, hij zal zelf door de discussie van de laatste dagen er van overtuigd zijn geworden, dat men in Nederland thans klaar wakker is en het verder vrijwel overbodig is dien wektoon met denzelfden klank nog steeds te laten hooren.

Thans komt het er op aan om te krijgen goed overlegde, economisch goed ontwikkelde plannen, waaraan wij iets kunnen hebben, wanneer wij werkelijk met volharding en taai volhouden het groote vraagstuk in Indië ter hand nemen.

Nu is mijn teleurstelling bij het aanhooren van de rede van den geachten spreker zeer groot geweest.”

Wedstrijd.

Zondagmorgen zeven uur marcheerde de Cur. Scherpschuttersvereeniging en corps, voorafgegaan door de militaire muziek van het plein binnen het fort Amsterdam, de brug over naar het Rif. Op de schietbaan angekomen, werd halt gecommandeerd en een weinig rust genomen. Nadat de Kapitein-Commandant en de Gouverneur waren aangekomen op het terrein, nam de heer I. Van Lier Ez., luitenant-commandant der Vereeniging, het woord om allen welkom te heeten. Daarna wees spreker op de oorzaak van de weinige opkomst der leden gedurende het afgeloopen jaar. Het was „niet zoozeer uit gebrek aan ambitie, als wel uit gebrek aan tijd.”...... , onze Vereeniging is het slachtoffer geworden van het gemis in onze Kolonie aan eene Zondagswet.”

In 't bijzonder wees spreker op de *Red D Line*, wier booten herhaaldelijk des Zondags binnenloopen en daardoor den jongelui gelegenheid ontnemen uit te rusten of op gepaste wijze zich te ontspannen. Spreker vroeg of hierin geen verbetering kon gebracht worden.

Van harte hopen wij het, ook nog om andere redenen.

Na deze redevoering schonk de heer Van Lier aan allen een glas champagne ter eere zijner benoeming tot luitenant. Daarna bood hij den Heer Gouverneur het geweer aan voor het eerste schot en den Kapitein voor het tweede. De Gouverneur schoot 9. de Kapitein 10.

Toen begon de wedstrijd, welke tot één uur duurde.

De HEG. heer Gouverneur had een keurig japansch tafeltje uitgeloofd, de officieren een binôcle, de Heer Olivier twee bronzen beelden, terwijl de prijzen der vereeniging bestonden in een kamerscherm, een lessenaar, een terra-cotta-beeld, een sierlijk wekkertje met electrisch lampje en een scheermes-etiu.

De prijs van den Gouverneur werd behaald door den Sergeant-Majoor M. Ph. Van Romondt met 38 punten in 5 schoten. (De roos telt 12 punten, 60 punten konden er dus in het geheel behaald worden.)

Den prijs der Officieren won schutter. M, B. Maal met 23 punten in 3 schoten.

De prijs van den heer Olivier kwam weer aan Sergeant-Majoor M. Ph. Van Romondt met 19 punten in 2 schoten.

De 1ste prijs van den algemeenen wedstrijd werd opnieuw behaald door Serg. Maj. M. Ph. Van Romondt met 49 punten in 5 schoten.

De 2de prijs van den algemeenen wedstrijd door den Sergeant J. C. W. Olivier met 45 punten in 5 schoten.

1ste prijs klasse *C* (de hoogste, die der scherpschutters) door den 1sten Luitenant-Commandant I. Van Lier Ez. met 45 punten in 5 schoten.

1ste prijs klasse B. door sergeant H. Willemsen met 26 punten in 5 schoten.

1ste prijs klasse A. door schutter F. Palm met 35 punten in 5 schoten.

Na afloop trok het corps door de Breede straat en terug de brug over naar het plein waar afgecommandeerd werd.

Deze wedstrijd heeft veel enthousiasme verwekt onder de jongelui, zoodat menigen zich heeft aangemeld om lid te worden dezer Vereeniging.

Dat zij bloeie en groeie!

Katoencultuur.

De vereeniging van katoen-fabrikanten in België heeft zich tot de regeering. gericht met een adres, waarin zij wijst op den stand der tegenwoordige katoen-industrie. In cijfers geeft zij aan de verwerkte katoen in de Ver. Staten over de laatste jaren.

Het laatste jaar werden in de Ver. Staten met 8.248.000 spindles verwerkt 2.000.000 balen. De snelle vooruitgang der katoen-industrie in de Ver. St. (in 1890 was het aantal spindles 1.819.000) bedreigt de Europeesche nijverheid, daar Amerika zooveel ruw materiaal voor zich eischende, op den duur niet meer kan voorzien in de katoenbehoefte van Europa. Frankrijk, Duitschland en Engeland hebben ernstige stappen gedaan voor katoencultuur in hunne Koloniën en verzoekt de Belg. ver. harerzijds de Belg. regeering ook tot dergelijke stappen over te gaan wat betreft aanplant in den Congo.

(*Ned. Exp. bld.*)

Tegen lepra.

Met het beproeven om de lepra te genezen door middel van de tuatua-plant is men op Groot-Chatillon nog immer bezig. Wij vernemen, dat schijnbare verbetering bij de afgezonderde patienten wordt waargenomen, ofschoon men niet met zekerheid de genezing dier ziekte kan bevestigen.

Buitenland.

Panamá.— De „Sun” publiceert den tekst van het verdrag Hay—Bunau Varilla, gesloten tusschen de Vereenigde Staten en de Republiek Panama. Dit verdrag bevat zes-en twintig artikelen.

De quaestie in hoeverre de republiek Panama. hare souvereine rechten op de landstrooken langs het kanaal afstaat aan de Vereenigde Staten, is neergelegd in art. 3 van het verdrag, dat aldus luidt:

„De republiek Panama geeft aan de Vereenigde Staten op de landstrook, bedoeld in art. 2 van het verdrag, evenals op elk grondgebied en maritieme streken, die er toe behooren eveneens omschreven in art. 2, alle rechten, macht en autoriteit, die de Vereenigde Staten zouden bezitten en uitoefenen, wanneer zij over bedoeld grondgebied volstrekt souverein waren en dat men geheele uitsluiting voor de Republiek Panama van gelijke rechten.”

Bij art. 1 garandeeren de Vereenigde Staten de onafhankelijkheid der Republiek Panama en verbinden zich die te beschermen.

In art. 2 geeft de nieuwe republiek aan de Vereenigde Staten toestemming tot exploitatie, bezetting en contrôle van de strook langs het kanaal, daaronder begrepen de vier eilanden in de haven van Panama.

In art. 4 erkent de Republiek de scheepvaartrechten op alle rivieren, beken en meren, die noodig of nuttig zullen zijn voor den aanleg van het kanaal.

Art. 5 geeft der Amerikaansche Republiek het monopolie voor den aanleg, het onderhoud en de exploitatie, hetzij van een kanaal, hetzij van een spoorweg.

Art. 16 zegt, dat het kanaal en zijn ingang altijd neutraal zullen zijn.

Art. 9 en 10 verklaren, dat de havens, aan beide oevers van het kanaal gelegen, altijd vrijhavens zullen zijn. Dezelfde artikelen verbieden ook alle rechten of belastingen op de scheepvaart in het kanaal, behalve de doorvoerrechten door de Vereenigde Staten geheven.

Deze zijn de voornaamste artikelen. De andere, hoewel zeer belangrijk, hebben betrekking op administratieve zaken, behalve art. 6.

Men had gezegd, dat de Vereenigde Staten, door de bij art. 7 verkregen grondrechten, invloed zouden kunnen oefenen op de rechten van de Fransche maatschappij. Maar art. 6 verklaart: „De concessies bij verdrag gegeven, zullen in geen geval afbreuk doen aan de rechten en eigendommen van de particuliere eigenaren of van de eigenaren van particuliere terrein in de bedoelde landstreek.”

Bovendien machtigt de Republiek Panama bij art. 8 de nieuwe Kanaalmaatschappij „hare rechten aan de Vereenigde Staten te verkoopen, evenals den spoorweg van Panama.”

De „New-York Tribude”, de souvereiniteitquaestie besprekende, zegt:

„Het is geen commercieele crisis De Vereenigde Staten verkrijgen het grondgebied of annexeeren geen nieuwe terreinen bij hun grondgebied in politieken zin. De Vereenigde Staten krijgen een concessie op grondgebied voor een bijzonder doel, evenals de aanleggers van Amerikaansche spoorwegen en de mijnwerkers concessies hebben gekregen op terreinen in Mexico, China en andere landen.

„Dat de concessie voor onbepaalden tijd geldt, is alleen omdat de kolossale belangrijkheid der onderneming een permanente zekerheid eischt.

„De rechten der neutralen, neergelegd in het verdrag Hay-Pauncefote van 1901, moeten beschermd worden, en dit kan niet anders geschieden dan door de Vereenigde Staten.

„Het geldt, zegt de „Tribune," een Amerikaansch kanaal onder Amerikaansche contrôle." (!!!)

Frankrijk. — De *Figaro* schrijft: Het wordt bevestigd, dat de kwestie van het „Nobis nominavit" (nl. of de Fransche regeering of wel de H. Stoel het recht heeft in Frankrijk de bisschoppen te benoemen) eindelijk is geregeld.

Het is de nieuwe staatssecretaris Mgr. Merry del Val geweest, die een nieuwe formule heeft gevonden, die voldoening schenkt aan de Fransche regeering en tevens rekening houdt met de rechten van den H. Stoel, zoodat „beide partijen tevreden zijn, zonder dat noch van de eene, noch van de andere zijde concessies zijn gedaan."

Voor Mgr. Merry del Val, voegt de andere Romeinsche correspondent van den *Figaro* er bij, is dit een dubbel succes als diplomaat en als Latinist.

Engeland. — Toen het Italiaansche Koningspaar te Windsor aankwam, werden op het station de vorstelijke gasten door Koning Eduard en zijn gemalin ontvangen, waarna de vorstelijke personen met het gevolg in 8 galarijtuigen, onder het geestdriftig gejuich der menigte, naar het kasteel reden.

Bij aankomst op het kasteel werd de eerewacht door de beide Majesteiten geinspecteerd, waarna de hooge gasten naar binnentraden en door tal van hoofdofficieren en hoogwaardigheidsbekleeders ontvangen werden.

Aan den maaltijd, die in de z. g. „Eikenhouten Kamer" plaats vond, namen behalve de Koning en de Koningin en hunne Italiaansche gasten, tevens deel prinses Victoria, de prins en prinses van Wales en de prins en prinses van Sleeswijk Holstein, terwijl het gevolg in een der zijzalen dineerde. De mayor gaf een banket in het raadhuis, waaraan 62 Italianen, bewoners van Windsor, in nationale kleederdracht deelnamen.

De Koning en de Koningin van Italië, die door de van nature Italiaanschgezinde Engelschen hartelijk werden ontvangen, zaten aan bij den feestmaaltijd, hun ter eere door den Koning gegeven. Met hen waren de gasten van den vorst: de Ministers, uitgezonderd lord Balfour, die ongesteld is; de leider der oppositie, Chamberlain en het corps diplomatique.

Victor Emanuel bracht een dronk uit op zijn gastheer. Hij zeide dat steeds sterker wordende gevoelens van sympathie en vriendschap Italië en Engeland verbinden. Deze gevoelens zijn een traditie voor mijn volk, zeide de Koning, en belangrijke factoren voor de politiek mijner regeering, die evenals de Engelsche politiek een staatkunde des vredes en der beschaving is. Aan het feestmaal verleende Koning Eduard het grootkruis van de orde van Victoria aan minister Tittoni, die het kruis gedurende het banket droeg.

Koning Eduard stelde een toast in op zijn Italiaansche gasten, zeggende dat hij zich nog herinnerde, alsof het gisteren geschied was, hoe 48 jaar geleden Victor Emanuel's grootvader Windsor bezocht.

„Toen waren wij in oorlog gewikkeld, onze legers streden te zamen, doch Gode zij dank, heerscht thans vrede. Onze rijken streven er thans naar dien vrede te bewaren en werken samen tot steeds grootere welvaart en meer beschaving."

Voorts zei de Koning met dankbaarheid terug te denken aan de hartelijke ontvangst, die hem te Rome te beurt viel; voorzeker zou zijn volk uiting geven aan de vriendschappelijke gevoelens, die het koestert voor Italië, wanneer de Koning en de Koningin Londen zou bezoeken.

In een interview met een vertegenwoordiger van Reuter verklaarde de Italiaansche minister van buitenlandsche zaken, Tittoni, dat Italië's politiek berustte op de triple alliantie. Het kabinet wilde al het mogelijke doen om de vriendschapsbetrekkingen met Frankrijk en Engeland te versterken en hechter te maken. Koning Emmanuel was hier als de verheven tolk van de algemeene gevoelens van sympathie en vriendschap van het Italiaansch volk. In het Middellandsche zeegebied en in Afrika bleef Italië een politiek volgen in volkomen overeenstemming met Groot-Brittannië.

Macedonie. — De tekst van het antwoord der Porte op de Oostenrijksch-Russische nota luidt als volgt:

„De Verheven Porte heeft het memorandum, aangeboden door baron Calice en Zinovieff op den 10den Nov. ontvangen en in overweging genomen. Zij heeft goede nota genomen van de verzekeringen, die zij heeft ontvangen omtrent den volkomen waarborg van hare souvereine rechten de handhaving van den status quo, den eerbied voor de overheid en voor het prestige van het Rijk.

„Zij heeft ook nota genomen van de verklaringen omtrent het voorloopig karakter en de beperking tot twee jaar van de supplementaire maatregelen, voorgesteld met het doel, de uitvoering der hervormingen te verzekeren, die in Februari jl. zijn aangenomen, op verzoek der beide mogendheden, hervormingen, die de Porte bezig is loyaal uit te voeren.

„De Verheven Porte verklaart, dat zij in beginsel de 9 punten in het memorandum aanneemt, zich voorbehoudt het recht, daarover in onderhandeling te treden teneinde zich over de details der toepassing te verstaan, en bovenal over het eerste en tweede punt, opdat niet de onafhankelijkheid der souvereine rechten het prestige van de regeering en het behoud van den status quo worde geschonden."

In de Oostenrijksch-Hongaarsche pers schijnt men de aanneming in beginsel van de Oostenrijksch-Russische nota door den Sultan, als een groote overwinning der Oostenrijksch-Russische diplomatie te beschouwen.

Volgens de „Neue Freie Presse" verlangt de sultan, dat de burgerlijke assessoren door de beide mogendheden aangeboden, door hem met een ambt zullen bekleed worden, opdat zij schijnen te behooren tot den Turkschen dienst. De „Neue Freie Presse" ziet er geen bezwaar in den sultan deze voldoening te geven, onder voorbehoud, dat de assessoren hunne extra-territoriale rechten behouden.

Duitschland. — Aan de „Weiner Allg. Ztg." wordt uit Berlijn gemeld, dat onverwachte complicatiën, die zich anders bij een eenvoudige operatie der stembandpolyp zeer zelden voordoen, de genezing van Keizer Wilhelm zijn komen belemmeren.

„Ofschoon er niet aan te twijfelen valt of de operatie, die de Duitsche Keizer onlangs ondergaan heeft, betrof een goedaardig gezwel, moet men erkennen, dat de genezing niet zulk een gunstig verloop heeft, als men in het begin gehoopt had. Het is volstrekt niet zeker, dat de Keizer binnenkort een reis naar het Zuiden zal ondernemen, want men twijfelt of de geneesheeren er de verantwoordelijkheid voor zullen willen aanvaarden, den vorst, in zijn tegenwoordigen toestand, bloot te stellen aan de vermoeienissen van een lange reis."

De „Times" correspondent verneemt, dat er aan het Duitsche hof een zekere ongerustheid heerscht, en dat er in de laatste dagen consulten zijn gehouden over de mogelijkheid of zelfs de waarschijnlijkheid eener nieuwe operatie. De Keizer blijft welgemoed; toch hebben zijn geneesheeren hem aangeraden, zich zooveel mogelijk te ontzien en zoo weinig mogelijk te spreken.

Advertentien.

CURAÇAOSCHE MAATSCHAPPIJ

tot bevordering van Landbouw, Veeteelt, Zoutwinning en Visscherij.

Op veler verzoek heeft het Bestuur besloten de a. s. Koloniale Tentoonstelling niet te houden in *Februari*, maar in de *tweede helft van Mei 1904*. Het Bestuur drukt hier bij den wensch uit, dat, nu de termijn van aangifte der Inzendingen is verlengd tot 31 Maart 1904 en de regenval in de laatste dagen is toegenomen, nog veel voor de Tentoonstelling zal worden opgegeven.

Zeer wordt de taak van het Bestuur verlicht, wanneer het *tijdig* opgave ontvangt van hetgeen men wenscht in te zenden.

Namens het Bestuur vnd.
H. H. R. CHAPMAN,
Ondervoorzitter,
G. B. DUSSEL,
Secretaris.

Curaçao, 17 December 1903.

P. S. Andere bladen worden beleefd uitgenoodigd deze bekendmaking over te nemen.

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der "Red D Line" tusschen

NEW-YORK,

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAÇAO.

1904.	Marcb.	Caracas	Zulia	Philad.	Marcb.	Caracas
Vertrekt van NEW-YORK	Jan. 2	Jan. 9	Jan. 16	Jan. 23	Jan. 30	Feb. 6
Komt aan te SAN JUAN		14		28		11
Vertrekt van „		15		29		12
Doet CURAÇAO aan		17		31		14
Komt aan te LA GUAIRA	9	18	23	Feb. 1	Feb. 6	15
Vertrekt van „	10	20	24	3	7	17
Komt aan te PTO. CABELLO		21		4		18
Vertrekt van „		22		5		19
Komt aan te CURAÇAO	11	23	25	6	8	20
Vertrekt van „	18	24	Feb. 1	7	15	21
Doet LA GUAIRA aan		25		8		22
Doet PONCE „	20				17	
„ SAN JUAN „		27		10		24
Komt aan te NEW-YORK	26	Feb. 1	9	15	23	29

Dienst tusschen Curaçao en Maracaibo.

	Marac.	Merida	Zulia	Merida	Marac.	Merida
Vertrekt van CURAÇAO	Jan. 11	Jan. 18	Jan. 25	Feb. 1	Feb. 8	Feb. 15
Komt aan te MARACAIBO	12	19	26	2	9	16
Vertrekt van „	16	22	30	5	13	19
Komt aan te CURAÇAO	17	23	31	6	14	20

Drukker:
ALFREDO F. SINTIAGO.